

31.12.9
ЗВЕЗДЫ ПОЛТ.

заказное



С НОВЫМ ГОДОМ!

1611264

Куда 2 Киев - 54
ул. Чакалова 52 к. 8

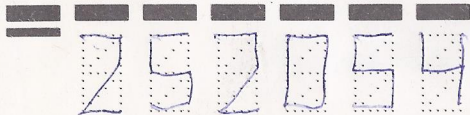
Кому Маняку
Владимиру Антоновичу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

315614

С. Зубевым

Колл. Генко М. В.



Пишите индекс предприятия связи места назначения

0123456789



Образец написания цифр индекса:
Внимание!



© Министерство связи СССР, 1988
25.04.88. 88162. Цена 6 к. Художник *Е. Куртенко*

**ПРОСЬБА ПОЗДРАВИТЕЛЬНЫЕ ИНОГОРОДНИЕ ПИСЬМА
ОТПРАВЛЯТЬ ЗАБЛАГОВРЕМЕННО**

Изготовлено на Ряжской ф-ке Гознака

102

1

Голові редакційної колегії
книги-меморіалу "33-й: голод"
Г. Маньку В.А.

Прочитавши в газеті "Сільські
Вісті" за 9 грудня №282

статтю "33-й: голод", я рішила
написати за події, які відбувалися
в с. Зуївці, Миргородського
району, Хмельницької області
за цей період.

Матеріал написаний по
розкозу старших людей, історії
села, а також мої пам'яті.

(2)

Події, які відбувалися в
с. Зірвині, Миргородського району,
Полтавської області в період
1932-33 років.

Коли мене було 9 років, нашу
сімейно спільно велике горе.

В 30-роках, мій батько,
Командир Василюк Іванович, працюю-
вав головою сільської Ради.

В кінці 1932 року його забрали
в НКВД, а також з ним секретаря
партійної організації Добряка
Юхимія Наулювича, завмешадере-
твом Суржуну Марка Сергійовича,
льшеника Тантешевлюча Семеновича,
Гісега Івана Семеновича, Юдію
Олексій Тимовича, Тусана Антона,
Коробку Тетяну, Моргуну Катю.

3) В нагали січня 1933 року під
охороною мільції привезли всіх
в с. Зубівці, і розпочався судовий
процес. Судило троїлка.

Судовий процес проходив
в сільському клубі, прилюдно.

Тримували зв'язок з кудаками,
не виконання зобов'язань.

Матеріали були сфабриковані
уповноваженого райкому партії
Швагиз.

Всі були засуджені до різних
строків, від 3 до 8 років.

Мого батька присудили
8 років до далеких таборів, Тусана
Ніюча до розстрілу.

Після закриття суду, всіх
відправили в Мизгород.

4) Тривало пір року, а вог батька
листа не було. Тоді прийшов
лист. Батько перебував в лагері
десь за Москвою, адреси не
покину, забула

Коли засудили батька, на нас
наклали податок грошовий і зерновий,
але мати не могла його сплатити,
в нас не було грошей, мати пра-
цювала в колгоспі, але нічого не
платили, лише писали трудові.

Тоді прийшли до нас з сімейної
Ради, заступник голови с/ради Сурруман
Василь Серьбович - брат Суррумуз
Марія Серг., опцювали все майно
і пару коней з хмбю - і забрали.

Майно здали в магазин.
Мати пішла в магазин і попросила

⑤ щоб дали що небудь, щоб
продати. Завлагодичкою Добрею Василю
Івановичу знайшовся і дав їй пару
клатить і стьднуць, і вона понесла
в Рашавку на базар, продала і
заплатила податок.

Після цього, майже на повернуці.
В 1932 році в час злибозаготівлі
було виказано майже весь зліб.

Село було поділено на райони, і
за кожним районом була закріплена
бригада активістів на голі з
уповноваженнями. Кожній бригаді було
доведено план по заготівлі зліба, і
вони забирали майже весь зліб, не
залишали резервів.

В результаті, в 1933 році люди
залишилися без харбового зліба.
Розпозався Зюлод.

Гли жолоуди, товкли карток,
сушили і товкли траву.

6

Особливо в тяжкоку були такі люди,
які мали велику сім'ю

Скільки померло людей з голоду
точно сказати не можна, ну приблизно
1/4 частини населення села.

Років 15 назад, коли були живі
старші люди, опитавши їх, приблизно
можна було встановити, кількості
померлих з голоду, тоскільки в сімейній
Раді збереглися аршіви господарських
книг за 1940-41-42 роки.

Моя мати неодноразово ходила
десь за Миргород, все що було злізне,
попільняла на дров, і наві з братом не
дала умерти з голоду.

В колхозі були відкриті дитячі
ясла, де не ходилося багатьо дьтей,
пробавляли погосту старалось, щоб

дітей уберегти від голоду, ми з
братомі також були в засек.

(7)

На полі в першод посівної кампанії,
і під час збирання зерна, один раз
варили кашу, застало закушати, бо
мати часто приносила нам додому.

Тоді в колгоспу в той час працював
Тараненко Іван Андрійович.

Весною 1933 року в колгоспі
було відкрито патронат, де
находилися діти-сироти, яких при-
возили з Миргорода, які були поки-
нуті на станції батьками.

Вони там перебували до повно-
ліття, а потім їхали далі вчитися,
або працювати.

В магазин в цей період продукти
заргувані не завозилися і не
продавалися.

8

Посівний матеріал для посіву в колгосп весною завозився з ззерна, поскільки свого не було, все було здано в амбулаторію.

Томко, що в період життя колгоспницями видавали з колгоспу по трохи муки, щоб підтримувати людей.

В кінці 1933 року, десь за Миргородом, в селі приїхав Голубик, який працював в тій лікарні, де перебував мій батько, і переказав, щоб приїхала моя мати до нього.

Коли мати туди поїхала, він сказав, щоб збиралася, поїде з нами до батька.

Мати погодилася поїхати з нами, а ми з братом залишились з сестрою з бабусею.

Мати побула біля батька більше

9) Мисля, на завасть в лагері було жарома, і батюхеві придкожили тіль відбуття страху замиштити працювати в лагері в омане саботажників. Батюха на той час був грамотним, жарошим латвійцем, він працював в лагері в поштарі.

Батюха согласовав, але вата не ссыотла туды іхати.

В кінці 1936 року батюха повернувся до дому, незнаючы то акысті і, був в дну селі Дуброве.

Повернувся і і інші з лагерів. Не повернувся Суржков, Марк і Юркі Ола.

За і інших написати ні чо не можу, поскылки в живих іх нема.

Частина була розстрілана кыцелю в першод тижасової окупациі території села в 1942 році за зв'язок

з партызанамі, в тым жае і мого
бацька, гэстына померла.

Трудна зразу сказаць, ці знае
сёння, ці будзучаснае на сямі,
ці можа ўе робіцца мисцэвінам
ксірэжнікаам.

Гэзградскіам буда дцініства
дця нашаму пакалінь, тэ гокоа,
тэ вічча.

Могацца вірыты, ці маабутні
пакалінь такіа тэредзі не
знатаіае, іні пераііам іні.

Може, ці наісаа не так,
тэ прабаіае.

Трціу мого кіста в

газеті не опублікавааа.

Іні аадрес: Палтаваская аблааа
Липгородскіа рабаа, с. Злуіві
Коліа іааа Тэіаа Вааіааа.